

Se'n va la llum, sí, i una pedra rere l'altra del camí poden fer que entropesses i caigues -gàbia de foscor- en desesperança.

I invisible dius tu: - Sempre fas cercles al voltant del mateix.

Fa temps que te n'anares i aquesta saba de felicitat és tan sols un cruel record, l'apunt d'un àlbum, ara lleu claror. Com és de còmode abandonar-se al naufragi!

Resta una mà que tremolosa ja no encerta ni la música, aquella memorable suite - Gayan, d'Aram Khatchaturian- que cantàrem i ballàrem d'adolescents.

Neva melangia en aquest capvespre.

Mentre escric, intente amb paraules aquell amor possible, que, definitiu, no s'esborre, bandejar aquest panteix que a les ombres el mena i, neguitós, sols vacil·la.

Beu-te el seu record, sencer!

Ets la música d'aquesta ciutat que solitària m'habita. Vull creure-m'ho, m'esforce.

Encara em canten les roses tendresa.